

Dományi Zsuzsanna: Marci

Tornacipőjének fűzőjén apró, fekete hangya mászott kitartóan. Lábaik fűgén szedegette, töretlenül haladt a fehér cipőpertlin. Amikor a fűző masnijához ért, kicsit megtorpant. Úgy tűnt, gondolkodóba esett, vajon folytassa -e az útját, vagy visszaforduljon. Rövid hezitálás után bátran nekieredt a tekervénynek, egészen a fiú kezéig, amely a cipő fölé hajolt. Márton figyelmesen nézte az apró rovar. A hangya érezte, hogy ez valami más. Megint tétovázott egy darabig, aztán óvatosan rálépett Marci mutatóujjára. A kamaszfiú törökülésben ült a fűben, farmerjén helyenként zöld fűfoltok éktelenkedtek. Szeretett kirándulni, szerette a természet. Ilyenkor magában lehetett. Senki nem zavarta, senki nem kérte számon. Szőkésbarna haja az arcába hullt. A kis vendéget, aki tovább araszolt ujján - az arca elé emelte. Barátságos, kék szemét nyugtatta a hangyán. Talán egy békés perc is eltelt így, amint nézte-nézte az ide-oda ténfergő hatlábút, majd óvatosan egy fűszálra helyezte, apró grimasszal búcsúzott tőle.

A tavaszi szellő hűvösen vette körül a fűben üldögélőt. Megrázkódott. Felállt. Korán volt még. A meleget adó erős napsütésnek még nyoma sem volt. A fák lombjai hajladoztak a szélről. Susogásuk megnyugtatta Marcit. Csend honolt a dombtetőn, ahová drónfelvételt jött csinálni. Kedvelte a Nagy-Getét, hegyként tekintett rá, bár tudta, tanulta földrajz órán, hogy négyszázötvenöt méterével valójában csak dombnak tekinthető. Imádta a szeme elé táruló panorámát, az Ebedi szigetet, ami a Nagy-Dunától elválasztja a Kis-Dunaágot. A vidéket, amit hullámos dombvidék koszorúz, ahogy óvón körbeveszi a kis települést, Tátot. A mai drónfelvételen is tökéletesen elkülönülnek a gondosan megművelt szőlőültetvények, gyümölcsösök, erdők, kaszálók, szántóföldek.

Elégedetten indult hazafelé a drónnal a hóna alatt, s közben morfondírozott. Amikor születésnapjára megkapta, határtalan boldogságot érzett. Tudta, hogy végre megvalósíthatja álmait, és minden szabadidejét természetfotózással fogja tölteni.

Apja korai halála után költöztek a Szív utcába, hogy közel legyenek az anyai nagyszülőkhöz. Korábban Tatán laktak. Míg apja beteg volt, összefogtak anyjával. Közösén ápolták, gondozták. Napról napra erőtlenebb, gyengébb lett az egykor makkegészséges, jó kedélyű férfi. Amíg lehetett, az anya folyamatosan dolgozott a postahivatalban, a kezelések, a műtét időszakára szabadságot vett ki, vagy táppénzre került. Marci akkor kezdte a középiskolát. Az anya minden energiáját lefoglalta szeretett férje istápolása. Munkáját ugyanolyan gondosan végezte, mint korábban, csak szomorúan, lesújtva. Otthonukat rendben tartotta, kapcsolatban állt férje orvosaival, fia osztályfőnökével, de a részletekre képtelen volt odafigyelni. Tél

közeledtével jött rá, hogy még azt sem tudja, fia milyen betűjelű osztályba jár. A betegség, majd később a tragédia derékba törte mindkettőjük életét. Marci felnőtt módjára viselte a veszteséget, szíve megkeményedett. Anyja kétségbeesett, elveszett lett, vergődött, mint egy partra vetett hal. A feldolgozáson a környezetváltozás sem segített. Táti lányként megnyugvást remélt a hazaköltözéstől, de a gyász mélyen vájt húsába, a fájdalom nem enyhült. Fia közben egyre önállóbb lett, döntéseit egyedül hozta meg, egyre kevesebb szüksége volt már anyjára. Amikor a tragédia után másfél évvel udvarlója akadt a fiatalasszonynak, enyhülni látszott a magány érzése és addigra már lényegesen talpraesettebben viszonyult az élet nehézségeihez. Marci viszont ellenségesen, féltékeny férjként viselkedett az udvarlóval. A megtört asszony fia fricskáinak céltáblájává vált. Kapcsolatuk reménytelenül megromlott.

Ez a reggel - amikor Marci elrohant otthonról - nem indult zavartalanul. Anyja munkába készülődött, a fiú tavaszi szünet révén még aludt. Kávéfőzés közben listát írt fiának az aznapi teendőkről. Éppen elkészült, amikor Marci kilépett a szobájából, hogy a mosdóba menjen. Közben meglátta a listát és anyjára ripakodott. – Muszáj minden napra ennyi házimunkát adnod? Nem fogok egész nap gürizni, mikor szünetem van! – Nem kell egész nap dolgoznod, arra kértelek a levélben, hogy légy szíves vidd ki a szemetet, szedd le a ruhákat és hozz be tűzifát estére! Én hatig dolgozom, utána bevásárolok és főzök holnapra. Tudod, hogy ma Bajra mész Kittiékhez, náluk alszol. Én nem bírom el a fás kosarat. Muszáj összefognunk, hogy jussunk valamire! – magyarázta az asszony. A fiú magára rángatta farmerjét, felkapta a székről pulóverét és drónját. – Jó, akkor mindjárt el is kezdem, nehogy jól érezzem ma magam! – mondta dühösen Márton, és dühösen becsapta a bejárati ajtót maga után. Anya leforrázva, megszágyenülten állt a konyha közepén.

Így indult el Márton a mai kirándulásra, feldúltan, lobbanékonyan. Gyűlölte az egész világot, fájt, hogy tizenöt évesen elvesztette az apját, hogy magára maradt az élet nehézségeivel. Ahogy közeledett házikójukhoz, egyre többször eszébe jutott a reggeli vita, és a fájdalom, amit anyja szemében már annyiszor látott.

Megette a kikészített kakaós csigát, kivitte a szemetet, leszedte a megszáradt ruhákat, felvágott néhány begyújtóst baltával, behozott egy nagy adag fát, majd leült a hintaágyba. Fél tizenegy volt. Még simán eléri a tizenegy órás buszt és már unokatestvéreivel ebédelhet. Klára néni mindig valami különlegességgel kedveskedett neki, ha meglátogatta őket. Kitti és Ferkó még csak ötödikesek, mégis nagyon jól megértették egymást. Szeretett velük lógni, dumálni, bringázni. Őt, mint idősebb unokatestvért mindig nagy becsben tartották az ikrek.

Nagybátyjuk halála óta még többet hívta őket Klára néni. Tudta, hogy Marci szeret náluk lenni, nincs testvére, és jól érzi magát gyerekeivel. Így történt ez ezen az áprilisi napon is.

Csülkös babgulyást és császármorzsát készített Klára gyerekeinek és Mártonnak előző este. Kitti és Ferkó ott álltak a buszmegállóban baseball sapkájukban. A kisfiú kékben, a kislány természetesen kedvenc színében, lilában. Szőke copfja kikandikált a sapka hátulján. Kantáros nadrágjaikban úgy festettek mint a kis kertészek. A komor arcú Márton azonnal felderült, ahogy meglátta unokatestéireit. – Szia Marci! – kiáltották kórusban az ikrek és kitárták karjukat. Márton magához ölelte a gyerekeket. – Sziasztok! Úgy hiányoztatok! Mi újság, hogy vagytok? – árasztotta el kérdéseivel Kittit és Ferkót. Az ikrek azonnal szóáradatba kezdtek, elmesélték, milyen filmet láttak tegnap a moziban, milyen új bicót kaptak a szüleiktől, no, és persze elújságolták, milyen finom ebéddel készült nekik édesanyjuk. Marci átadta a tábla csokit, amiket ajándékba hozott, és közben hazasétáltak. Egész úton új hobbijáról, a drónfelvétel készítésről áradozott Ferkóéknak, akik itták szavait.

Az ebédet jóízűen elfogyasztották, kora délután fociztak a kertben, majd miután jól kimelegedtek, limonádéztak. Négy óra körül bicikli körútra keltek a faluban. A csendes utcácskákon vidáman gurultak a gyerekek járgányukkal. Közben Kitti csacsogott új telefonjáról, Ferkó élménybeszámolót tartott budapesti osztálykirándulásáról. Márton élvezettel hallgatta őket. Nevetgélésüket távolról jövő, ismerős dallamfoszlány miatt szakították meg. Befékeztek biciklijükkel és a hang irányába hallgatóztak. Kitti izgatottan felkiáltott: - Ez *Jason Derulo*! – A *Savage Love*! – kontrázott rá Ferkó. Marci is azonnal felismerte a slágerlistás dalt, mely a három gyereket a közösségi házhoz csalta. Megálltak a kerítésnél és kíváncsian benéztek. Az udvaron tucatnyi lány és asszony mozgott egyszerre a jól ismert ritmusra élénk színű, tarka ruhákban. Volt köztük duci, vékony, alacsony és hórihorgas, de mind élvezettel táncoltak a zenére. Kitti azonnal ontani kezdte az információt: - Ezek a csajok zumbáznak! Vera is szokott járni, anya munkatársa. Nagyon menő! – mondta el egy szuszra. Közben az udvaron táncolók is észrevették a gyerekeket, és kiabálni kezdtek nekik: - Gyertek be! Csatlakozzatok hozzánk! – hívták barátságosan őket. Ferkó és Kitti kicsit félénken, de elindultak feléjük. Mire a zumbások még kedvesebben csalogatták a lurkókat. Végül Kitti kézen fogta Ferkót és bátran beállt a táncosok közé. A Tiktokról jól ismert koreográfiát pontosan követték az ikrek, hiszen annyiszor látták már a videóját, hogy kívülről fűjták. A zumbások elismerően dicsérték a gyerekeket. Kittiék Mártont is hívták, aki először vonakodott, majd gondolt egyet, és ő is bependerült a „táncparketre”. A táncosok éljenzéssel, kurjongatással díjazták Márton bátorságát. A fiú kezdetben szégyenlősen, majd egyre felszabadultabban járta a táncot. A végére teljesen kimelegedett, a hölgyek, diáklányok

tapssal jutalmazták a jövevények ügyességét. A csinos, szőke edzőnő rögtön kapott az alkalmon, és elárulta, hogy a következő szám is nagyon közkedvelt. Amikor felhangzott *Daddy Yankee Con Calma* című slágere, már Marci és az ikrek is lelkesen tapsoltak. A különböző korú táncosokat összehozta a ritmus. Igyekeztek ellesni a rumba és a szamba lépéseit, s közben fergetegesen szórakoztak. Nem számított, hogy eltérő háttérrel rendelkeztek, a táncban egyformák lettek. Egyik dal jött a másik után, és Márton elfelejtette, milyen rosszul indult a mai napja. Ahogy követte a tánclépéseket, eszébe jutott a hangya, amit reggel látott. Úgy érezte, ő maga is egy hangya a világban, aki fordulóponthoz érkezett életében, akinek tovább kell mennie az úton, még akkor is, ha valami új, ismeretlen vidékre tévedt.